

I. Feest

Ik was er voor negenennegentig komma negen procent van overtuigd dat ik droomde.

De redenen waarom ik daar zo zeker van was, waren ten eerste dat ik in een heldere baan zonlicht stond – een verblindend, fel soort licht dat je nooit zag in mijn nieuwe woonplaats Forks, Washington – en ten tweede stond ik oog in oog met mijn oma Marie. Oma was nu al zes jaar dood, dus dat zou wel eens doorslaggevend bewijs kunnen zijn dat ik aan het dromen was.

Ze was niet veel veranderd, haar gezicht zag er nog precies zo uit als ik me herinnerde. Haar huid was zacht en verdroogd, en plooidde zich in duizenden rimpeltjes die lichtjes aan het bot eronder hingen. Een soort van gedroogde abrikoos, maar dan met dik, opgestoken wit haar als een wolk eromheen.

Om onze monden – die van haar was een verweerde vouw – verscheen op precies hetzelfde moment dezelfde verbaasde halve glimlach. Blijkbaar had zij ook niet verwacht mij te zien.

Ik stond op het punt haar iets te vragen. Ik wilde zoveel weten: wat deed ze hier in mijn droom? Wat was er de afgelopen zes jaar met haar gebeurd? Was alles goed met opa, en hadden ze elkaar teruggevonden, waar ze dan ook waren? Maar toen ik mijn mond opendeed, deed zij dat ook, en ik hield in om haar voor te laten gaan. Zij wachtte ook, en toen lachten we allebei om onze onhandigheid.

‘Bella?’

Het was niet oma die mijn naam zei, en we draaiden ons allebei om om te zien wie ons gezelschap kwam houden. Ik hoefde niet te kijken om te weten wie het was, deze stem zou ik overal herkennen – en ik zou er ook altijd op reageren, of ik nu sliep of wakker was... zelfs als ik dood was, gokte ik. De stem waar ik voor door het vuur zou gaan, of, iets minder spectaculair, elke dag voor door de koude en eeuwige regen zou ploeteren.

Edward.

Ondanks het feit dat ik altijd zielsgelukkig was om hem te zien – wakker of niet – en ondanks het feit dat ik er bijna zeker van was dat ik droomde, raakte ik in paniek toen Edward door het felle zonlicht op ons afliep.

Ik raakte in paniek omdat oma niet wist dat ik verliefd was op een vampier (dat wist niemand), dus hoe zou ik moeten verklaren dat de schitterende zonnestralen in duizenden stukjes regenboog van zijn huid afspatten, alsof hij gemaakt was van kristal of diamant?

Nou kijk, oma, je hebt misschien wel gezien dat mijn vriendje glinstert. Dat doet hij nou eenmaal in de zon. Niks om je zorgen over te maken...

Waar was hij mee bezig? De enige reden waarom hij in Forks woonde – de regenachtigste plek op aarde – was dat hij dan overdag buiten kon zijn zonder het geheim van hem en zijn gezinsleden te verraden. En toch kwam hij gracieus naar me toe gewandeld, met een prachtige glimlach op zijn engelengezicht, alsof ik hier in mijn eentje stond.

Op dat moment zou ik willen dat ik niet de enige uitzondering was op zijn mysterieuze gave – meestal was ik dankbaar dat ik de enige persoon was van wie hij de gedachten niet luid en duidelijk kon horen alsof ze hardop gezegd werden. Maar nu wilde ik dat hij me wél kon horen, zodat hij de waarschuwing zou krijgen die ik in mijn hoofd aan het schreeuwen was.

Ik wierp een paniekerige blik op oma en zag dat het al te laat was. Ze draaide zich net om om mij aan te kijken, en haar ogen stonden net zo verschrikt als die van mij.

Edward, die nog steeds zo prachtig glimlachte dat mijn hart aanvoelde alsof het zou opzwellen en door mijn borst naar buiten zou barsten, legde zijn arm om mijn schouder en draaide zich om naar mijn grootmoeder.

Oma's blik verbaasde me. Ze leek niet geschokt, maar keek me in plaats daarvan een beetje schaapachtig aan, alsof ze een uitbrander verwachtte. En ze stond in zo'n rare houding, met één arm onhandig van haar lichaam af, uitgestrekt en dan omgekruld in de lucht. Alsof ze haar arm om iemand heen had die ik niet kon zien, een onzichtbaar persoon...

14

En toen pas keek ik naar het geheel en zag de grote vergulde lijst om oma heen. Niet-begrijpend deed ik de hand omhoog die niet om Edwards middel geslagen was en stak hem uit om haar aan te raken. Ze deed de beweging precies na, spiegelde hem. Maar waar onze vingers elkaar zouden moeten raken, was niets dan koud glas...

Met een duizelingwekkende schok veranderde mijn droom abrupt in een nachtmerrie.

Dat was oma niet.

Dat was ik. Ik in een spiegel. Ik – stokoud, gerimpeld en verweerd.

Edward stond naast me, zonder spiegelbeeld, pijnlijk mooi en voor altijd zeventien.

Hij drukte zijn ijzige, perfecte lippen tegen mijn oud geworden wang.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag,’ fluisterde hij.

Ik schrok wakker, met grote, uitpuilende ogen, en hapte naar adem. De felle zon uit mijn droom werd vervangen door druilerig grijs licht. Het vertrouwde licht van een bewolkte ochtend.

Gewoon een droom, zei ik tegen mezelf. *Het was maar een droom*. Ik haalde diep adem en schrok toen opnieuw omdat de wekker afging. Volgens de datum aanduiding in de hoek van het schermpje was het vandaag 13 september.

Het was maar een droom, maar wat één ding betreft was hij in elk geval voorspellend. Ik was jarig vandaag. Ik was nu officieel achttien jaar.

Ik zag al maanden op tegen deze dag.

Al de hele perfecte zomer lang – de mooiste zomer van mijn leven, de mooiste zomer die iemand waar ook ter wereld ooit gehad had, en de regenachtigste zomer in de geschiedenis van het Olympisch Schiereiland – had deze donkere dag op de loer gelegen, klaar voor de aanval.

En nu het zover was, was het nog erger dan ik had gevreesd. Ik vóélde gewoon dat ik ouder was. Ik werd elke dag ouder, maar dit was anders, erger, meetbaar. Ik was achttien.

En Edward zou dat nooit worden.

Toen ik mijn tanden ging poetsen, was ik bijna verbaasd dat het gezicht in de spiegel niet veranderd was. Ik bekeek mezelf nauwkeurig, op zoek naar de eerste tekenen van eventuele rimpels in mijn ivoren huid. Maar de enige groeven die ik had, zaten in mijn voorhoofd, en ik wist dat die zouden verdwijnen als ik me maar zou kunnen ontspannen. Dat lukte niet. Mijn wenkbrauwen bleven in een bezorgde streep boven mijn ongeruste bruine ogen staan.

Het was maar een droom, hielp ik mezelf opnieuw herinneren. Een droom... maar ook mijn ergste nachtmerrie.

Ik sloeg mijn ontbijt over omdat ik zo snel mogelijk het huis uit wilde, maar ik slaagde er net niet in mijn vader te ontlopen en moest dus toch een paar minuten vrolijk doen. Ik deed echt mijn best om blij te zijn met de cadeaus die ik met klem níét gevraagd had, maar telkens als ik glimlachte, voelde het alsof ik in huilen uit zou barsten.

Ik probeerde wat rustiger te worden terwijl ik naar school reed. Het beeld van oma – ik weigerde om haar als mijzelf te beschouwen – wilde maar niet uit mijn hoofd. Ik voelde alleen maar wanhoop, tot ik de vertrouwde parkeerplaats van Forks High School op reed en Edward onbeweeglijk tegen zijn glanzende zilverkleurige Volvo zag leunen, als een marmeren eerbetoon aan een of andere vergeten, heidense god van de schoonheid. De droom had hem geen recht gedaan. En hij stond daar op mij te wachten, net als alle andere dagen.

De wanhoop verdween even en maakte plaats voor verbazing. Zelfs nu we al een halfjaar samen waren, kon ik nog steeds niet geloven dat het lot me zo gunstig gezind was.

Zijn zus Alice stond naast hem ook op mij te wachten.

Edward en Alice waren natuurlijk niet echt familie van elkaar (in Forks dacht iedereen dat de kinderen Cullen geadopteerd waren door dokter Carlisle Cullen en zijn vrouw Esmé, allebei duidelijk te jong om al zulke grote kinderen te hebben), maar hun huid had precies dezelfde bleke tint, hun ogen hadden dezelfde vreemde gouden kleur, met dezelfde diepe, donkerblauwe kringen eronder. Haar gezicht was net als dat van hem ontstellend mooi. Iemand die het wist – iemand zoals ik – kon aan die overeenkomsten zien wat ze waren.

Ik fronste toen ik zag hoe Alice op me stond te wachten – haar geelbruine ogen glommen van opwindning, en ze had een klein, vierkant pakje in zilverkleurig papier in haar hand. Ik had tegen Alice gezegd dat ik niets wilde voor mijn verjaardag, níets, geen cadeautjes, zelfs geen aandacht. Mijn wensen werden hier duidelijk genegeerd.

16 Ik sloeg de deur van mijn Chevy pick-up uit 1953 dicht – het regende roestvlokken op het asfalt – en liep langzaam naar de plek waar ze stonden te wachten. Alice huppelde me tegemoet, haar elfachtige gezichtje glom onder haar piekerige zwarte haar.

‘Gefeliciteerd, Bella!’

‘Ssst!’ siste ik en spiedde de parkeerplaats rond om te zien of niemand haar gehoord had. Het laatste wat ik wilde was dat deze duistere gelegenheid gevierd ging worden.

Ze negeerde me. ‘Wil je je cadeautje nu openmaken of straks?’ vroeg ze gretig terwijl we naar Edward liepen, die nog steeds stond te wachten.

‘Ik wil geen cadeaus,’ protesteerde ik mompelend.

Ze leek eindelijk door te hebben dat ik niet in de stemming was. ‘Oké... straks dan. Hoe vind je het plakboek dat je moeder gestuurd heeft? En het fototoestel van Charlie?’

Ik zuchtte. Natuurlijk wist ze wat voor verjaardagscadeaus ik gekregen had. Edward was niet de enige in het gezin met ongewone gaven. Zodra mijn ouders zelf bedacht hadden wat ze gingen doen, had Alice dat ook ‘gezien’.

‘Te gek. Echt.’

‘Ik vind het een leuk idee. Je doet maar één keer eindexamen. Dan kun je er net zo goed een mooi verslag van maken.’

‘En hoe vaak heb jij eindexamen gedaan?’

‘Dat is anders.’

We waren bij Edward aangekomen, en hij stak zijn hand uit naar de mijne. Ik pakte hem gretig en vergat even mijn chagrijnige stemming. Zijn huid was zoals altijd glad, hard en ijskoud. Hij kneep zachtjes in mijn vingers. Ik keek in zijn glanzende goudgele ogen en mijn hart kneep ook samen, maar dan een stuk minder zachtjes. Hij glimlachte opnieuw toen hij mijn haperende hartslagen hoorde.

Hij deed zijn andere hand omhoog en volgde met een koude vingertop de buitenkant van mijn lippen terwijl hij begon te praten. ‘Enfin, zoals besproken mag ik je dus niet feliciteren met je verjaardag, klopt dat?’

‘Ja. Dat klopt.’ Ik kon zijn vloeiende, perfect geformuleerde bewoordingen nooit helemaal goed nadoen. Daarvoor moest je in een andere eeuw geleefd hebben.

‘Ik wilde het even zeker weten.’ Hij haalde een hand door zijn warrige bronskleurige haar. ‘Misschien was je wel van gedachten veranderd. De meeste mensen schijnen dingen als verjaardagen en cadeautjes leuk te vinden.’

Alice lachte, en het klonk als zilveren belletjes in de wind. ‘Natuurlijk

vind je het leuk. Iedereen moet vandaag aardig tegen je zijn en doen wat je zegt, Bella. Wat kan daar nou zo erg aan zijn?’ Ze bedoelde het als een retorische vraag.

‘Het ouder worden.’ Ik gaf toch antwoord, en mijn stem klonk niet zo vast als ik gewild had.

Naast me vernauwde Edwards glimlach zich tot een norske streep.

‘Achttien is nog niet zo oud,’ zei Alice. ‘Normaal beginnen vrouwen toch pas op hun negenentwintigste over hun leeftijd te zeuren?’

‘Het is ouder dan Edward,’ mompelde ik.

Hij zuchtte.

‘Technisch gezien, ja,’ zei ze, nog steeds op luchtige toon. ‘Eén jaartje maar.’

En als ik erover nadacht... en zeker kon zijn van de toekomst die ik wilde, zeker zou weten dat ik voor altijd bij Edward, Alice en de rest van de familie Cullen zou blijven (het liefst niet als een gerimpeld oud vrouwtje)... dan zou een of twee jaar verschil me niet zo veel uitmaken. Maar Edward wilde absoluut niets weten van een toekomst waarin ik zou veranderen. Een toekomst waarin ik zou worden zoals hijzelf – waarin ik ook onsterfelijk zou worden.

Een patstelling had hij het genoemd.

Ik snapte Edward niet echt, eerlijk gezegd. Wat was er nou zo geweldig aan sterfelijkheid? Het leek me helemaal niet zo verschrikkelijk om een vampier te zijn – niet zoals de familie Cullen het was, in elk geval.

‘Hoe laat ben je bij ons?’ ging Alice verder terwijl ze van onderwerp veranderde. Aan haar gezicht te zien was ze precies datgene van plan waar ik juist geen zin in had.

‘Ik wist niet dat ik naar jullie toe zou gaan.’

‘O, toe nou, Bella!’ klaagde ze. ‘Je gaat het toch niet voor ons verpesten, hè?’

‘Ik dacht dat het er op mijn verjaardag om ging wat ik wilde.’

‘Ik haal haar meteen na school op bij Charlie,’ zei Edward tegen haar, mij volkomen negerend.

‘Ik moet werken,’ protesteerde ik.

‘Nee, dat moet je niet,’ zei Alice zelfvoldaan tegen me. ‘Ik heb het al met mevrouw Newton besproken. Ze zou iemand anders regelen, en ik moest je feliciteren van haar.’

‘Maar... maar ik kan toch niet komen,’ stamelde ik terwijl ik een smoes probeerde te verzinnen. ‘Ik, eh, ik moet *Romeo en Julia* nog kijken voor Engels.’

Alice snoof. ‘Je kent *Romeo en Julia* uit je hoofd.’

‘Maar meneer Berty zei dat we het opgevoerd moeten zien om het echt te kunnen begrijpen – zo heeft Shakespeare het bedoeld.’

Edward rolde met zijn ogen.

‘Maar je hébt de film al gezien,’ zei Alice verwijtend.

‘Niet die uit de jaren zestig. Meneer Berty zegt dat dat de beste is.’

De zelfvoldane glimlach verdween eindelijk van Alice’ gezicht en ze keek me boos aan.

‘Ik wil het graag leuk houden, Bella, maar hoe dan ook...’

Edward onderbrak haar dreigement. ‘Rustig aan, Alice. Als Bella een film wil kijken dan kan dat. Het is haar verjaardag.’

‘Zie je nou wel,’ voegde ik daar aan toe.

‘We zijn er om een uur of zeven,’ ging hij verder. ‘Dan heb je meer voorbereidingstijd.’

Alice’ lach klaterde weer. ‘Klinkt goed. Tot vanavond, Bella! Je zult zien dat het leuk wordt.’ Ze grijnsde, waarbij haar brede lach al haar perfecte, glinsterende tanden liet zien, gaf me een kusje op mijn wang en danste weg naar haar eerste les voor ik antwoord kon geven.

‘Edward, alsjeblieft...’ begon ik te smeken, maar hij legde een koude vinger op mijn lippen.

‘We hebben het er later wel over. Straks komen we te laat in de les.’

Niemand nam de moeite ons aan te staren toen we op onze vaste plaatsen achter in de klas gingen zitten (we hadden bijna alle lessen samen – het was verbazingwekkend wat Edward allemaal van de dames van de administratie gedaan kon krijgen). Edward en ik waren ondertussen al zo lang samen dat we geen onderwerp van gesprek meer waren. Zelfs Mike Newton wierp me geen mistroostige blikken meer toe, die me altijd een beetje schuldig deden voelen. In plaats daarvan glimlachte hij tegenwoordig, en ik was blij dat hij geaccepteerd leek te hebben dat we alleen maar vrienden konden zijn. Mike was veranderd tijdens de zomervakantie. Zijn gezicht was wat minder rond geworden waardoor zijn jukbeenderen meer uitstaken, en hij droeg zijn lichtblonde haar anders: in plaats van stekels had hij het laten groeien en

met gel zorgvuldig nonchalant warrig gemaakt. Het was duidelijk door wie hij geïnspireerd was, maar een uiterlijk als dat van Edward kreeg je niet door hem te imiteren.

Terwijl de dag vorderde, dacht ik na over manieren om onder wat er vanavond dan ook ging gebeuren in het huis van de Cullens uit te komen. Het zou al erg genoeg zijn om feest te moeten vieren terwijl ik in een rouwstemming was. Maar hier kwamen zeker weten aandacht en cadeaus bij kijken, wat nog veel erger was.

Aandacht is nooit goed, zoals elke andere ongelukken veroorzakende kluns kan beamen. Niemand wil in het middelpunt van de belangstelling staan als de kans groot is dat je op je gezicht gaat.

En ik had toch heel nadrukkelijk gevraagd – nou ja, geëist, liever gezegd – dat niemand me dit jaar cadeaus zou geven. Het zag ernaar uit dat Charlie en Renée niet de enigen waren die besloten hadden dat te negeren.

Ik had nooit veel geld gehad en daar had ik nooit mee gezeten. Renée had me opgevoed met het geld dat ze verdiende als kleuterjuf. En Charlie werd ook niet bepaald rijk van zijn baan – hij was politiecommissaris in het mierzige Forks hier. Ik verdiende zelf wat bij door drie dagen in de week in de plaatselijke sportzaak te werken. Ik had mazzel dat ik een baantje had gevonden in zo'n klein stadje. Elke cent die ik verdiende ging naar mijn armzalige spaarpot voor de universiteit. (De universiteit was plan B. Ik hoopte nog altijd op plan A, maar Edward was zo halsstarrig vastbesloten me mens te laten...)

Edward had een heleboel geld – ik wilde niet eens weten hoeveel het precies was. Edward en de andere Cullens gaven geen zier om geld. Het was gewoon iets waar je steeds meer van kreeg als je alle tijd van de wereld had en een zus met de buitengewone gave om de ontwikkelingen op de beurs te voorspellen. Edward leek niet te begrijpen waarom ik niet wilde dat hij geld aan me spendeerde – waarom ik me ongemakkelijk voelde als hij me mee uit eten nam in een duur restaurant in Seattle, waarom hij geen auto voor me mocht kopen die harder kon dan negentig kilometer per uur, of waarom hij mijn collegegeld niet mocht betalen (hij was overdreven enthousiast over plan B). Edward vond dat ik onnodig moeilijk deed.

Maar ik kon hem toch niet van alles aan mij laten geven als ik hem nergens mee kon terugbetalen? Hij wilde om de een of andere raadselachtige

reden bij mij zijn. Alles wat hij me daarbovenop nog zou geven, zou ons alleen nog maar meer uit balans brengen.

De rest van de dag begonnen Edward en Alice niet meer over mijn verjaardag, en ik werd iets rustiger.

Tijdens de lunch zaten we aan onze vaste tafel.

Er was een vreemd soort wapenstilstand van kracht aan onze tafel. Wij drieën – Edward, Alice en ik – zaten helemaal aan het ene eind van de tafel. Nu de ‘oudere’ en ook wat meer angstaanjagende kinderen (Emmett, in elk geval) van het gezin Cullen eindexamen hadden gedaan, leken Alice en Edward niet meer zo bedreigend, en dus zaten we hier niet alleen. Mijn andere vrienden, Mike en Jessica (die in de pijnlijke ‘het is uit maar we kunnen toch vrienden blijven’-fase zaten), Angela en Ben (wier relatie de zomer overleefd had), Eric, Conner, Tyler en Lauren (hoewel de laatste niet echt tot de vriendencategorie gerekend kon worden) zaten allemaal aan dezelfde tafel, aan de andere kant van een onzichtbare streep. Op zonnige dagen verdween de streep omdat Edward en Alice dan altijd spijbelden, en werd ik moeiteloos opgenomen in het gesprek.

Edward en Alice vonden het feit dat ze enigszins doodgezwegen werden niet vreemd of kwetsend, zoals ik het ervaren zou hebben. Het viel ze nauwelijks op. Mensen voelden zich altijd opvallend slecht op hun gemak bij de Cullens, bijna bang voor iets wat ze zelf niet konden verklaren. Ik was een zeldzame uitzondering. Soms ergerde het Edward dat ik het zo prettig vond om bij hem in de buurt te zijn. Hij vond dat het slecht was voor mijn gezondheid – iets waar ik altijd fel tegen protesteerde zodra hij erover begon.

De middag ging snel voorbij. De school ging uit, en Edward liep met me mee naar mijn pick-up, wat hij meestal deed. Maar dit keer hield hij het portier van de passagierskant voor me open. Alice reed zijn auto waarschijnlijk naar huis, zodat hij kon voorkomen dat ik ervandoor ging.

Ik deed mijn armen over elkaar en maakte geen aanstalten om in de droge cabine te stappen. ‘Ik ben jarig, dan mag ik toch zeker zelf wel rijden?’

‘Ik doe alsof je niet jarig bent, dat moest van jou.’

‘Als ik niet jarig ben, dan hoeft ik ook niet naar jouw huis vanavond...’

‘Goed dan.’ Hij sloeg het portier dicht en liep om me heen om de bestuurderskant open te doen. ‘Gefeliciteerd.’

‘Ssst,’ sputterde ik zwakjes. Ik klauterde de auto in en baalde dat hij het andere aanbod niet aangenomen had.

Edward rommelde aan de radio terwijl ik reed en schudde afkeurend zijn hoofd.

‘Je radio heeft echt een heel slechte ontvangst.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Ik vond het nooit leuk als hij af zat te geven op mijn pick-up. Het was een superauto, hij had karakter.

‘Als je een goede stereo wilt, dan ga je toch lekker met je eigen auto.’ Ik was zo zenuwachtig over de plannen van Alice, boven op mijn toch al sombere stemming, dat de woorden er scherper uitkwamen dan ik bedoeld had. Ik was bijna nooit in een slecht humeur bij Edward, en hij perste zijn lippen op elkaar om niet te lachen om mijn toon.

Toen ik voor Charlie’s huis parkeerde, leunde hij voorover en nam mijn gezicht in zijn handen. Hij raakte me heel voorzichtig aan en drukte alleen de toppen van zijn vingers heel zachtjes tegen mijn slapen, mijn jukbeenderen, mijn kaken. Alsof ik bijzonder breekbaar was. Wat ook inderdaad zo was – vergeleken met hem, in elk geval.

‘Je zou toch juist vandaag in een goed humeur moeten zijn,’ fluisterde hij. Zijn zoete adem streek over mijn gezicht.

‘En als ik niet in een goed humeur wil zijn?’ vroeg ik, mijn ademhaling onregelmatig.

Zijn gouden ogen gloeiden. ‘Pech gehad.’

Mijn hoofd tolde al op het moment dat hij zich verder naar voren boog en zijn koude lippen tegen de mijne drukte. Zoals ongetwijfeld zijn bedoeling was, vergat ik al mijn zorgen en concentreerde me op hoe ik ook alweer moest in- en uitademen.

Zijn mond bleef op de mijne rusten, koud en glad en teder, totdat ik mijn armen om zijn nek sloeg en mezelf iets te enthousiast in de kus stortte. Ik voelde hoe zijn lippen omhoog krulden terwijl hij mijn gezicht losliet en zijn armen optilde om zich uit mijn greep los te maken.

Edward had vele voorzichtige grenzen gesteld aan ons fysieke contact, met de bedoeling om mij in leven te houden. Hoewel ik inzag dat het niet onverstandig was een veilige afstand te bewaren tussen mijn huid en zijn vlijmscherpe, giftige tanden, had ik de neiging dat soort details te vergeten als hij me kustte.

‘Gedraag je, alsjeblieft,’ ademde hij tegen mijn wang. Hij drukte zijn lippen nog één keer zacht op de mijne en trok zich toen terug terwijl hij mijn armen in mijn schoot vouwde.

Mijn hartslag bonsde in mijn oren. Ik legde een hand op mijn hart, dat overactief aan het bonken was.

‘Denk je dat ik hier ooit beter in zal worden?’ vroeg ik, meer aan mezelf. ‘Dat mijn hart op een dag niet meer zal proberen uit mijn borstkas te springen als je me aanraakt?’

‘Ik hoop echt van niet,’ zei hij, een beetje zelfgenoegzaam.

Ik rolde met mijn ogen. ‘Zullen we dan maar gaan kijken hoe de Capulets en de Montagues elkaar afslachten?’

‘Uw wens is mijn bevel.’

Edward zakte onderuit op de bank terwijl ik de film aanzette en doorspoelde naar het begin. Toen ik voor hem op het randje van de bank ging zitten, sloeg hij zijn armen om mijn middel en trok me tegen zijn borst. Het was niet zo comfortabel als een kussen, aangezien zijn borst zo hard en koud – en zo perfect – was als een ijssculptuur, maar ik verkoos beslist zijn borst boven een kussen. Hij trok de oude spreid van de rugleuning van de bank en legde hem over me heen zodat ik niet zou bevriezen naast zijn lichaam.

‘Ik heb nooit zoveel geduld met Romeo,’ merkte hij op toen de film begon.

‘Wat is er mis met Romeo?’ vroeg ik een beetje verontwaardigd. Romeo was een van mijn lievelingspersonages. Voordat ik Edward leerde kennen, was ik stiekem een beetje verliefd op hem geweest.

‘Nou, eerst is hij helemaal verliefd op Rosalinde – hij is wel erg wispelturig, vind je niet? En vervolgens vermoordt hij een paar minuten na de bruiloft met Julia haar neef. Niet zo slim, hij maakt de ene fout na de andere. Hij had zijn eigen geluk bijna niet grondiger om zeep kunnen helpen.’

Ik zuchtte. ‘Je hoeft niet mee te kijken, hoor.’

‘Het maakt niet uit, ik zal toch voornamelijk naar jou kijken.’ Zijn vingers trokken patronen over de huid van mijn arm waardoor ik kippenvel kreeg. ‘Ga je huilen?’

‘Waarschijnlijk wel,’ gaf ik toe, ‘als ik oplet.’

‘Dan zal ik je niet afleiden.’ Maar ik voelde zijn lippen op mijn hoofd, wat me heel erg afleidde.

De film wist me uiteindelijk toch te boeien, voornamelijk dankzij het feit dat Edward de tekst van Romeo in mijn oor fluisterde – in vergelijking met zijn onweerstaanbare, fluwelen stem klonk de stem van de acteur zwak en